

PARÍŽSKE VYHLÁSENIE

EURÓPA, V KTORÚ MÔŽEME VERIŤ

1. **Európa patrí nám a my patríme Európe.** Tieto zeme sú naším domovom; žiadne iné nemáme. Dôvody, prečo je nám Európa taká drahá, presahujú našu schopnosť vysvetliť ich, či ospravedlniť našu lojalitu voči nej. Ide tu o zdieľané dejiny, nádeje a lásky. O zvyklosti, momenty hrdosti a bolesti. O inšpiratívne skúsenosti zmierenia a prísľub spoločnej budúcnosti. Jej obyčajná krajina a udalosti majú zvláštny význam pre nás, ale pre iných nie. Domov je miestom, kde sú veci známe a kde nás spoznajú, akokoľvek ďaleko by sme sa zatúlali. Toto je skutočná Európa, naša vzácna a nenahraditeľná civilizácia.

Európa je naším domovom.

2. Európa je v celej svojej bohatosti a veľkoleposti ohrozovaná falošným chápaním seba samej. Takáto falošná Európa si predstavuje samú seba ako dovŕšenie našej civilizácie, ale v skutočnosti sa chce zmocniť nášho domova. Odvoláva sa na zveličené a pokrivené autentické cnosti Európy, a súčasne zostáva slepá voči vlastným nerestiam. Táto falošná Európa, ktorá samolúbo lipne na jednostranných karikatúrach našich dejín, je nezlomne predpojatá voči minulosti. Jej zástancovia sú z vlastnej voľby sirotami a domnievajú sa, že byť sirotou – byť bezdomovcom – je ctihodným úspechom. Falošná Európa tak oslavuje samú seba ako predzvesť univerzálnej komunity, ktorá ale popravde nie je ani univerzálna a ani komunitou.

Falošná Európa nás ohrozuje.

3. Patróni falošnej Európy sú posadnutí predsudkami nezvratného pokroku. Veria, že Dejiny sú na ich strane a táto viera ich robí povýšeneckými a arogantnými, neschopnými uznať nedostatky post-národného a post-kultúrneho sveta, ktorý vytvárajú. Okrem toho pohrdajú pravými zdrojmi ľudskej slušnosti, ktorú si tak cenia – ako aj my. Kresťanské korene Európy ignorujú, či dokonca až odsudzujú. Súčasne ale vyvíjajú veľké úsilie, aby neurazili moslimov, o ktorých si myslia, že si s nadšením osvoja ich sekulárny, multikultúrny postoj. Táto falošná Európa, topiaca sa v predsudkoch, poverách a ignorancii, zaslepená márnivými a samochválnymi víziami utopistickej budúcnosti, reflexívne potláča každý odpor. Samozrejme, toto sa deje v mene slobody a tolerancie.

Falošná Európa je utopistická a tyranská.

4. Dostali sme sa na koniec cesty. Najväčšia hrozba budúcnosti Európy nie je ani ruský avanturizmus či moslimská imigrácia. Skutočná Európa je v ohrození kvôli dusivému zovretiu, v ktorom falošná Európa drží našu predstavivosť. Naše národy a spoločná kultúra sú vyprázdňované ilúziami a sebaklamom o tom, čo Európa je a čím by mala byť. Sľubujeme, že sa proti tejto hrozbe našej budúcnosti postavíme. Budeme brániť, chrániť a podporovať skutočnú Európu, tú Európu, do ktorej všetci naozaj patríme.

Musíme ochrániť skutočnú Európu.

+ + +

5. **Skutočná Európa očakáva a povzbudzuje aktívnu účasť na spoločnom projekte politického a kultúrneho života.** Európsky ideál je solidarita založená na vládne zákona, ktorá sa vzťahuje na všetkých, ale ktorá je obmedzená vo svojich nárokoch. Táto vláda zákona nemala vždy podobu zastupiteľskej demokracie. Naša tradícia občianskej spolupatričnosti ale odráža zásadný súhlas s našimi politickými a kultúrnymi tradíciami v akejkoľvek ich podobe. Európania v minulosti bojovali za to, aby boli naše politické systémy viac otvorené účasti verejnosti a právom sú hrdí na túto históriu. Dokonca i počas tohto boja, niekedy v otvorenej vzbure, vždy srdečne uznávali, že tradície ľudí tohto kontinentu, i napriek ich predsudkom a zlyhaniu, sú naše tradície. Takáto oddanosť

Solidarita a občianska spolupatričnosť povzbudzujú aktívnu účasť.

reformovať robí z Európy miesto, ktoré sa snaží dosiahnuť stále dokonalejšiu spravodlivosť. Tento duch pokroku sa rodí z našej lásky a oddanosti voči našim vlastiam.

6. Európsky duch jednoty nám umožňuje navzájom si dôverovať vo verejnom priestore, i keď sme cudzinci. Verejné parky, námestia a široké bulváre európskych miest a metropol vyjadrujú európskeho politického ducha: zdieľame náš spoločný život a res publica. Berieme na seba povinnosť byť zodpovednými za budúcnosť našich spoločností. Nie sme pasívni poddaní pod nadvládou despotickej moci, či už posvätnej alebo svetskej, a tiež sa neskláňame pred neúprosnými historickými silami. Byť Európanom znamená byť aktívny politicky a dejinne činný. My sme tvorcami nášho spoločného osudu.

Nie sme pasívni poddaní.

7. Skutočná Európa je spoločenstvom národov. Máme naše vlastné jazyky, tradície a hranice. Ale zároveň sme vždy uznávali našu vzájomnú príbuznosť, a to i napriek nesúhlasom – alebo vojnám. Táto jednota v rozmanitosti sa nám zdá byť prirodzenou. Je ale pozoruhodná a vzácna, pretože nie je ani prirodzená, ani nevyhnutná. Najbežnejšou politickou formou jednoty v rozmanitosti je impérium, ktoré sa európski králi a bojovníci snažili opätovne vytvoriť počas storočí po páde Rímskej ríše. Príťažlivosť imperiálnej formy pretrváva, ale národný štát, ako politická forma spájajúca občianstvo so zvrchovanosťou, prevládol. Národný štát sa tak stal znakom Európskej civilizácie.

Národný štát je znakom Európy.

8. Národné spoločenstvo je hrdé na to, že si vládne svojím vlastným spôsobom, často sa pýši svojimi veľkými národnými úspechmi v umení a vede a súťaží s inými národmi, niekedy aj na bojisku. To Európu zraňovalo, niekedy veľmi vážne, ale nikdy to nezničilo našu kultúrnu jednotu. Práve naopak. Ako sa národné štáty Európy stávali viac ustanovené a výrazné, spoločná európska identita silnela. Po strašnom krviprelievaní svetových vojen prvej polovice dvadsiateho storočia sme ukázali ešte silnejšiu odhodlanosť ctíť si naše zdieľané dedičstvo. To svedčí o hĺbke a sile Európy ako civilizácie, ktorá je kozmopolitná v pravom slova zmysle. Neusiluje sa o vnútenú a vynútenú jednotu ríše. Európsky kozmopolitizmus namiesto nej uznáva vlasteneckú lásku a občiansku spolupatričnosť otvorenú širšiemu svetu.

Nepodporujeme vnútenú a vynútenú jednotu.

9. Skutočná Európa bola podmienená kresťanstvom. Univerzálne duchovné impérium cirkvi prinieslo Európe kultúrnu jednotu, čo ale urobilo bez impéria politického. To umožnilo, že v rámci spoločnej európskej kultúry prekvitali špecifické občianske lojalilty. Autonómia toho, čo nazývame občianska spoločnosť, sa stala charakteristickou črtou európskeho života. Kresťanské evanjelium navyše neprináša všezahŕňajúci Boží zákon, a tým pádom je možné uznávať a ctiť rôznorodosť svetských zákonov jednotlivých národov bez toho, aby ohrozovali európsku jednotu. Nie je náhoda, že úpadok kresťanskej viery v Európe bol sprevádzaný obnoveným úsilím o ustanovenie politickej jednoty – ríše peňazí a regulácií, zakrytej do sentimentu pseudo-náboženského univerzalizmu, ktorú buduje Európska únia.

Kresťanstvo podporilo kultúrnu jednotu.

10. Skutočná Európa uznáva rovnakú dôstojnosť všetkých jednotlivcov bez ohľadu na pohlavie, postavenie či rasu. Aj toto vychádza z našich kresťanských koreňov. Naše mierne cnosti sú bez pochyby našim kresťanským dedičstvom: poctivosť, súcit, milosrdenstvo, ochota odpustiť, mierumilovnosť, láskyplnosť. Kresťanstvo zrevoľučnilo vzťah medzi mužom a ženou tým, že si cení lásku a vzájomnú vernosť bezprecedentným spôsobom. Manželský zväzok umožňuje mužom a ženám, aby sa rozvíjali v spoločensťve. Väčšina obetí, ktoré denne prinášame, sú pre dobro našich manželov, manželiek a detí. Duch sebadarovania je ďalší kresťanský dar Európe, ktorú milujeme.

Kresťanské korene živia Európu.

11. Skutočná Európa sa tiež inšpiruje z klasickej tradície. Rozpoznávame sa v literatúre antického Grécka a Ríma. Ako Európania sa usilujeme o veľkoleposť, korunu klasickej cností. Niekedy toto úsilie viedlo k násilnému súpereniu o nadradenosť. Ale v tých najlepších prípadoch sú muži a ženy Európy vedení inšpiráciou k znamenitosti, aby vytvorili hudobné a umelecké diela neprekonateľnej krásy a urobili prelomové objavy vo vede a technológii. Dôstojné cnosti rozvážnych Rimanov a hrdosť na občiansku angažovanosť a duch filozofického bádania Grékov neboli v skutočnej Európe nikdy zabudnuté. Aj toto dedičstvo je naše.

Klasické korene podporujú znamenitosť.

12. Skutočná Európa nebola nikdy dokonalá. Predstavitelia falošnej Európy sa mýlia v ich úsilí o rozvoj a reformy; a medzi

Európa je zdieľaným

rokmi 1945 a 1989 bolo dosiahnutých mnoho vecí, ktoré by sme mali láskyplne chrániť a ctiť. Náš zdieľaný život je stále pokračujúcim projektom – a nie skostnateným dedičstvom. Ale budúcnosť Európy spočíva v znovuobnovenej lojalite voči našim najlepším tradíciám a nie vo falošnom univerzalizme požadujúcom zabudnutie a popretie seba samého. Európa nevznikla s príchodom osvietenstva. Náš milovaný domov nedosiahne svoje naplnenie v Európskej únii. Skutočná Európa je a vždy bude spoločenstvom národov, ktoré sú súčasne samostatné, niekedy výrazne, ale stále zjednotené duchovným dedičstvom, o ktorom spoločne diskutujeme, rozvíjame ho, zdieľame – a milujeme.

projektom.

13. Skutočná Európa je v ohrození. Úspech zvrchovanosti ľudu, odporu voči impériu, kozmopolitizmu schopného občianskej lásky, kresťanského dedičstva humánneho a dôstojného života, živého spojenia s našim klasickým dedičstvom – všetko toto nám uniká. Zatiaľ čo podporovatelia falošnej Európy vytvárajú svoje falošné „kresťanstvo“ univerzálnych ľudských práv, my strácame svoj domov.

Strácame svoj domov.

+ + +

14. **Falošná Európa sa chvastá bezprecedentnou oddanosťou ľudskej slobode.** Avšak toto chápanie slobody je veľmi jednoduché. Prezentuje sa ako oslobodenie od všetkých obmedzení: sexuálna sloboda, sloboda sebaujadrnenia, sloboda „byť samým sebou“. Generácia šesťdesiateho ôsmeho minulého storočia vníma tieto slobody ako vzácne víťazstvá nad kedysi všemohúcim a utláčajúcim kultúrnym režimom. Ľudia tejto generácie sa považujú za veľkých osloboditeľov a ich prehrešky sú oslavované ako ctihodné morálne úspechy, za ktoré by im mal byť celý svet vďačný.

Falošná sloboda prevláda.

15. Pre mladé generácie Európanov je však realita omnoho menej ružová. Libertínsky hedonizmus ich často vedie k nude a hlbokému pocitu bezcieľnosti. Manželstvo je na ústupe. Hlboké túžby našich mladých ľudí oženiť sa, vydať sa a mať rodinu sú často utopené v búrlivom mori sexuálnej slobody. Sloboda, ktorá ničí najhlbšie túžby nášho srdca, sa stáva kliatbou. Zdá sa, že naše

Individualizmus, osamelosť a bezcieľnosť sú rozšírené.

spoločnosti upadajú do individualizmu, osamelosti a bezcieľnosti. Namiesto slobody sme odsúdení k prázdnej konformite kultúry, ktorá je hnaná konzumom a médiami. Je preto našou povinnosťou povedať pravdu: generácia šesťdesiateho ôsmeho ničila, ale nič nebudovala. Vytvorili vákuum, ktoré dnes vyplnili sociálne médiá, lacný turizmus a pornografia.

16. Zatiaľ čo počuje chvastanie sa bezprecedentnou slobodou, európsky život sa stáva viac a viac detailne regulovaným. Nariadenia – často pozliepané anonymnými technokratmi spojenými s mocnými záujmovými skupinami – riadia naše pracovné záležitosti, obchodné rozhodnutia, vzdelávacie podmienky, správy a masmédiá. A Európa sa dnes snaží sprísniť existujúce regulácie slobody prejavu, čo je jedna z najzákladnejších pôvodných európskych slobôd – tá, ktorá vyjadruje slobodu svedomia. Tieto obmedzenia sa nezameriavajú na obscénnosť alebo iné útoky proti slušnosti vo verejnom živote. Naopak, vládnuce triedy Európy si želajú obmedziť očividne politické prejavy. Politickí lídri, ktorí hlásajú nevhodné pravdy o islame a imigrantoch sú predvolaní pred súdy. Politická korektnosť vynucuje silné tabu, ktoré považujú kritiku voči statusu quo za neprijateľnú. Falošná Európa v skutočnosti nepovzbudzuje kultúru slobody. Propaguje kultúru komerčnej homogenity a politicky vynútenej konformity.

Regulujú nás a spravujú.

17. Falošná Európa sa taktiež chvastá bezprecedentnou oddanosťou rovnosti. Tvrdí, že podporuje nediskrimináciu a inklúziu všetkých rás, náboženstiev a identít. V tejto veci sme urobili skutočný pokrok, ale utopisticky sme sa ocitli mimo realitu. Počas poslednej generácie sa Európa venovala grandióznemu projektu multikulturalizmu. Požadovať alebo dokonca podporovať asimiláciu moslimských imigrantov k nášmu správaniu a zvykom, a už vôbec nie k nášmu náboženstvu, je považované za veľkú nespravodlivosť. Bolo nám povedané, že naša oddanosť k rovnosti od nás vyžaduje, aby sme sa vzdali hocijakého náznaku, že veríme v nadržanosť našej kultúry. Je paradoxné, že projekt európskeho multikulturalizmu, ktorý popiera kresťanské korene Európy, ťaží z kresťanského ideálu univerzálnej lásky k blížnemu zveličeným a neudržateľným spôsobom. Od Európanov požaduje sebazaprenie na úrovni svätcov. Že vraj máme považovať samotnú kolonizáciu našich vlastí a zánik vlastnej kultúry za veľkú slávu

Multikulturalizmus nefunguje.

Európy dvadsiateho prvého storočia – za kolektívny akt sebaobetovania v prospech nejakého nového globálneho spoločenstva mieru a prosperity, ktoré sa práve rodí.

18. V tomto spôsobe myslenia je veľa falše. Väčšina ľudí v našich vládnucich triedach nepochybne považuje európsku kultúru za nadradenú – čo sa ale nesmie povedať na verejnosti spôsobom, ktorý by urazil imigrantov. Myslia si, že vlastne vďaka tejto nadradenosti bude asimilácia prebiehať prirodzene – a rýchlo. Akoby v ironickej ozvene starého imperialistického myslenia európske vládnuce triedy predpokladajú, že nejakým spôsobom, s pomocou zákonov prírody a dejín, sa „oni“ stanú nevyhnutne takými ako „my“ – a je nemysliteľné, že by mohol byť opak pravdou. Oficiálny multikulturalizmus sa medzičasom stal jedným z terapeutických nástrojov na zvládnutie nešťastných, ale „dočasných“ kultúrnych napätí.

Vzrastá faloš.

19. Sme ale v prítomnosti ešte väčšej a temnejšej falše. Počas poslednej generácie sa viac a viac členov našej vládnucej triedy rozhodlo, že ich osobný záujem spočíva v zrýchlenej globalizácii. Chcú postaviť nadnárodné inštitúcie, ktoré budú schopní ovládať bez nepríjemnosti zo strany ľudovej zvrchovanosti. Je čím ďalej jasnejšie, že „demokratický deficit“ v Európskej únii nie je iba obyčajným technickým problémom, na ktorý existuje technické riešenie. Naopak, tento deficit je ich zásadným záväzkom, ktorý s horlivosťou obraňujú. Či už si to legitimizujú domnelými ekonomickými nevyhnutnosťami alebo autonómne sa rozvíjajúcim medzinárodným zákonom o ľudských právach, nadnárodní mandaríni inštitúcií EU si privlastňujú politický život Európy a na všetku kritiku majú rovnakú technokratickú odpoveď: Alternatíva neexistuje. A toto je tichá, ale rastúca reálna tyrania, ktorej čelíme.

Technokratická tyrania narastá.

20. Namyslenosť falošnej Európy sa teraz stáva zrejmom, a to i napriek najlepšiemu úsiliu jej stúpcov podoprieť ju príjemnými ilúziami. Falošná Európa sa predovšetkým ukazuje byť slabšia, ako by si ju ktokoľvek predstavil. Populárna zábava a materiálna spotreba neudržia občiansky život. Naše spoločnosti, odrezané od vyšších ideálov a multikultúrnou ideológiou odradené od prejavov patriotickej hrdosti, majú dnes problém nájsť dostatok vôle brániť sa. Naviac, občianska dôvera a sociálna spolupatričnosť sa

Falošná Európa je krehká a neschopná.

neobnovujú inkluzívnou rétorikou či neosobným ekonomickým systémom, ktorý ovládajú gigantické nadnárodné korporácie. Musíme byť zase úprimní: európskym spoločenstvám sa veľmi nedarí. Ak iba otvoríme oči, vidíme čím ďalej tým väčšie použitie štátnej moci, viac sociálneho inžinierstva a indoktrinácie vo vzdelávaní. Nie je to iba islamský teror, ktorí do našich ulíc privádza viac ťažkoodencov. Zásahová polícia je dnes nevyhnutná na utíšenie násilných protestov proti establišmentu či dokonca na zvládnutie davov opitých futbalových fanúšikov. Fanatizmus našich futbalových lojálností je zúfalým znakom hlbokaj ľudskej túžby po spolupatričnosti; túžby, ktorá je v opačnom prípade vo falošnej Európe nenaplnená.

21. Bohužiaľ, európski intelektuáli sú medzi hlavnými ideologickými stúpecami namyslenosti falošnej Európy. Naše univerzity sú nepochybne jedným z vrcholov európskej civilizácie. Ale zatiaľ čo kedysi sa usilovali o odovzdávanie novej generácii múdrostí minulých vekov, väčšina ľudí na univerzitách dnes stotožňuje kritické myslenie s ľahkomyselným zavrnutím minulosti. Polárkou európskeho ducha bola vždy náročná disciplína intelektuálnej povstivosti a objektivity. Ale tento ctihodný ideál bol za posledné dve generácie zmenený. Život akademického odriekania, ktorý sa kedysi usilovať oslobodiť myseľ z tyranie dominantných názorov, sa stal často pohodlnou a nepremyslenou nevraživosťou proti všetkému, čo je nám vlastné. Tento postoj kultúrneho seba-zavrhovania pôsobí ako lacný a rýchly spôsob, ako sa stať „kritickým“. Počas poslednej generácie bol opakovane hlásaný v prednáškových miestnostiach, až kým sa nestal doktrínou, dogmou. A pripojeniu sa k ohlasovaniu tohto kréda sa stalo znakom „osvieteneckva“ a duchovného vyvolenia. To malo za následok, že naše univerzity sú dnes aktívnymi činiteľmi prebiehajúcej kultúrnej deštrukcie.

Ujala sa kultúra odmietania.

22. Naša vládnuce triedy presadzujú ľudské práva. Bojujú proti klimatickým zmenám. Sú inžiniermi globálnejšej integrovanej trhovej ekonomiky a harmonizovaných daní. Monitorujú pokrok smerom k rodovej rovnosti. Robia pre nás toho tak veľa! Prečo by malo záležať na tom, akými spôsobom sa dostávajú do svojich úradov? Prečo by malo záležať na tom, či sa Európania stávajú skeptickejšími voči ich starostlivosti?

Elity arogantne vystavujú na obdiv svoje cnosti.

23. Tento narastajúci skepticizmus je úplne oprávnený. Európe dnes dominuje bezcieľny materializmus, ktorý sa zdá byť neschopný motivovať mužov a ženy, aby mali deti a založili si rodinu. Kultúra seba-zavrhovania oberá budúcu generáciu o identitu. V niektorých našich krajinách sú regióny, kde žijú moslimovia v neformálnej autonómii od miestnych zákonov, ako keby boli kolonialisti a nie našimi spoluobčanmi. Individualizmus nás jeden od druhého izoluje. Globalizácia mení životné perspektívy miliónov ľudí. Naše vládnuce triedy, ak im niekto oponuje, hovoria, že iba pracujú na prispôbení sa nevyhnutnosti, nezmeniteľným nutnostiam. Inej cesty niet a brániť sa je iracionálne. Inak to nejde. Tí, ktorí namietajú, že vraj trpia nostalgiou – za ktorú si zasluhujú morálne odsúdenie rovné rasistov či fašistov. S viditeľným nárastom spoločenských rozdelení a občianskej nedôvery sa európsky verejný život stáva nahnevanejším, nevraživejším a nikto nevie, kde to všetko skončí. Nesmieme pokračovať na tejto ceste. Alternatíva existuje.

Alternatíva existuje.

+ + +

24. **Dielo obnovy začína s teologickým sebapoznaním.** Univerzalistické a univerzalizujúce ašpirácie falošnej Európy odhaľujú, že ide o falošný, náhradný náboženský projekt, ktorý je zavŕšený silnou oddanosťou svojmu krédu – a pripravený exkomunikovať nevercov. Je to silný opiát, ktorý paralyzuje Európu ako politické spoločenstvo. Musíme trvať na tom, aby boli náboženské ašpirácie náleziteľné záležitosťami náboženstva a nie politiky, tobôž nie byrokratickej správy. Aby sme obnovili našu politickú a dejinnú akcioskopnosť, je nevyhnutné opätovne sekularizovať európsky verejný život.

Musíme sa zbaviť náhradného náboženstva.

25. Bude to od nás vyžadovať, aby sme sa zriekli lživého jazyka, ktorý sa vyhýba zodpovednosti a podporuje ideologickú manipuláciu. Reči o diverzite, inklúzii a multikulturalizme sú prázdne. Často sa takýto jazyk používa na označenie našich zlyhaní ako úspechov: rozpad spoločenskej solidarity je „v skutočnosti“ znakom ústretovosti, tolerancie a inklúzie. Je to jazyk marketingu; jazyk,

Musíme obnoviť skutočný liberalizmus.

ktorého zmyslom je realitu zatemniť a nie osvetliť. Musíme obnoviť trvalý rešpekt k realite. Jazyk je krehkým nástrojom a je znehodnotený, ak sa používa ako palica. Musíme byť obrancami jazykovej slušnosti. Uchyľovanie sa k demonizácii je znakom dekadencie súčasnosti. Nesmieme tolerovať slovné zastrašovanie, a ešte menej vyhrážanie sa smrťou. Musíme chrániť tých, ktorí hovoria zmysluplne, i keď považujeme ich názory za mylné. Budúcnosť Európy musí byť liberálna v tom najlepšom slova zmysle, čo znamená byť oddaný realistickej verejnej diskusii oslobodenej od všetkého vyhrážania násilím a nátlaku.

26. Zlomiť kľatbu falošnej Európy a jej utopistickej, pseudo-náboženskej križiackej výpravy za svet bez hraníc znamená vychovať nový druh štátnosti a nový druh štátnika. Dobrý politický líder sa stará o spoločné dobro konkrétnych ľudí. Dobrý štátnik sa pozerá na naše zdieľané európske dedičstvo a naše konkrétne národné tradície ako na veľkolepé a životodarné, ale i ako na krehké dary. Neodmieta toto dedičstvo a ani neriskuje jeho stratu v prospech utopistických snov. Takýto lídri sa usilujú o česť, ktorú im prejavuje ich ľud; nebažia po uznaní od „medzinárodného spoločenstva“, ktoré je v skutočnosti public relations nástrojom oligarchie.

Potrebujeme zodpovedných štátnikov.

27. Ak uznáme konkrétny charakter európskych národov a ich kresťanské dedičstvo, nemusíme byť potom vyvedení z miery falošnými tvrdeniami multikulturalistov. Imigrácia bez asimilácie je kolonizácia, a toto musí byť odmietnuté. Právom očakávame, že tí, ktorí migrujú do našich zemí, sa začlenia do našich národov a osvoja si naše spôsoby. Toto očakávanie musí byť podporené rozumnou politikou. Jazyk multikulturalizmu bol privezený z Ameriky. Avšak americký veľký vek imigrácie nastal na prelome 19. a 20. storočia, v dobe pozoruhodne rýchleho ekonomického rastu, v krajine prakticky bez sociálneho štátu a dávok a so silným zmyslom pre národnú identitu – a od imigrantov sa očakávalo, že sa s ňou asimilujú. Po tom, ako prijala veľký počet imigrantov, Amerika takmer úplne zatvorila svoje dvere po dobu dvoch generácií. Európa sa musí radšej poučiť z tejto americkej skúsenosti, ako prijímať súčasné americké ideológie. Táto skúsenosť nám hovorí, že práca a zamestnanie sú silným motorom asimilácie, že štedrý sociálny štát a sociálne dávky asimilácii bránia, a že

Musíme obnoviť národnú jednotu a solidaritu.

rozumné politické líderstvo niekedy diktuje počet imigrantov obmedziť – niekedy dokonca dramaticky. Nesmieme dovoliť, aby multikultúrna ideológia deformovala náš politický úsudok ohľadne toho, ako najlepšie slúžiť spoločnému dobru, ktoré potrebuje politické spoločenstvá s dostatočnou jednotou a solidaritou na to, aby videli vlastné dobro ako spoločné.

28. Po druhej svetovej vojne sa v západnej Európe rozvíjali životaschopné demokracie. S pádom Sovietskeho zväzu národy strednej Európy obnovili svoju občiansku životaschopnosť. Tieto európske úspechy patria medzi jej najcennejšie. Budú ale stratené, ak sa imigrácii a demografickým zmenám v našich národoch nepostavíme čelom. Iba ríše môžu byť multikultúrne; a Európska únia sa takouto ríšou stane, ak sa nám nepodarí spraviť z obnovenej solidarity a občianskej jednoty nové kritériá, cez ktoré budeme posudzovať imigračnú politiku a stratégie asimilácie.

Iba ríše sú multikultúrne.

29. Mnohí sa mylne domnievajú, že Európou otriasajú iba kontroverzie ohľadne imigrácie. Pravda je ale taká, že toto je iba jeden z rozmerov všeobecnejšieho sociálneho rozpadu, ktorý musíme zvrátiť. Musíme obnoviť dôstojnosť jednotlivých spoločenských rolí. Rodičia, učitelia a profesori majú povinnosť formovať tých, ktorí sú im zverení. Musíme odolať kultu odbornosti, ktorý prichádza na úkor múdrosti, taktu a úsiliu o kultúrny život. Obnova Európy nie je možná bez rozhodného odmietnutia prehnaného rovnostárstva a zredukovania múdrosti na technické znalosti. Podporujeme politické výdobytky modernej doby. Každý muž a žena by mali mať rovnaké hlasovacie právo. Základné práva je potrebné chrániť. Avšak zdravá demokracia požaduje spoločenské a kultúrne hierarchie, ktoré povzbudzujú snahu o dosiahnutie znamenitosti a vzdávajú poctu tým, ktorí slúžia spoločnému dobru. Musíme obnoviť zmysel pre veľkosť ducha a dať jej patričné uznanie, aby naša civilizácia mohla čeliť narastajúcemu vplyvu bohatstva na jednej strane a vulgárnej zábavy na strane druhej.

Správna hierarchia slúži spoločenskému dobru.

30. Ľudská dôstojnosť je viac ako právom, aby ma druhí nechali na pokoji, a doktríny medzinárodných ľudských práv nevyčerpávajú všetky požiadavky spravodlivosti, a už vôbec nie dobra. Európa potrebuje obnoviť konsenzus o morálnej kultúre, aby mohlo obyvateľstvo napredovať k cnostnému životu. Nesmieme dopustiť,

Musíme obnoviť morálnu kultúru.

aby falošné chápanie slobody bránilo rozumnému použitiu zákona v potláčaní nerestí. Musíme odpúšťať ľudskú slabosť, pretože Európa nemôže prevítať bez obnovy spoločnej túžby po slušnom správaní a ľudskej znamenitosti. Kultúra dôstojnosti plynie zo slušnosti a plnenia povinností, ktoré nám prináležia vzhľadom na našu životnú rolu. Musíme obnoviť vzájomný rešpekt medzi spoločenskými triedami, ktoré charakterizujú spoločnosť, ktorá si cení prínos všetkých.

31. Uznávame pozitívne aspekty slobodného trhového hospodárstva, ale musíme odmietnuť ideológiu, ktorá sa usiluje o totalitnú logiku trhu. Nemôžeme dovoliť, aby bolo všetko na predaj. Dobre fungujúce trhy vyžadujú vládu zákona, ktorá musí mať za cieľ viac ako ekonomickú efektivitu. Trhy taktiež fungujú najlepšie, keď sú uprostred silných spoločenských inštitúcií stojacich na svojich vlastných, netrhových princípoch. Ekonomický rast, i keď užitočný, nie je najvyšším dobrom. Trhy musia byť orientované na spoločenské ciele. Dnešný korporátny gigantizmus ohrozuje samotnú politickú zvrchovanosť. Národy musia spolupracovať, aby zvládli čeliť arogancii a bezmyšlienkovitosti globálnych ekonomických síl. Súhlasíme s rozumným použitím štátnej moci na zachovanie neekonomických spoločenských dobier.

Trhy majú byť zamerané na spoločenské ciele.

32. Veríme, že dejiny a kultúra Európy sú hodné zachovania. Avšak naše univerzity príliš často zrádzajú naše kultúrne dedičstvo. Je potrebné reformovať vzdelávacie programy tak, aby pomáhali šíriť našu spoločnú kultúru, nie aby indokriovali mladých ľudí kultúrou seba-popierania. Učitelia a mentori na každom stupni majú povinnosť pamäti. Musia byť hrdí na ich rolu mosta medzi minulými generáciami a generáciami prichádzajúcimi. Taktiež musíme obnoviť vyššiu kultúru Európy tým, že urobíme nádheru a krásu naším spoločným štandardom a odmietneme, aby umenie degradovalo na jeden z druhov politickej propagandy. To bude vyžadovať kultivovanie novej generácie podporovateľov. Korporácie a byrokracie sa ukázali byť úbohými strážcami umenia.

Vzdelávanie je potrebné reformovať.

33. Manželstvo je podkladom občianskej spoločnosti a základom harmónie medzi mužmi a ženami. Je intímnyim zväzkom organi-

Manželstvo a rodina sú

zovaným okolo udržovania domácnosti a výchovy detí. Uznávame, že naše najdôležitejšie roly v spoločnosti a ako ľudských bytostí sú rola otca a matky. Manželstvo a deti sú neodmysliteľnou súčasťou akejkoľvek vízie ľudského šťastia. Deti požadujú obeť zo strany tých, ktorí ich priniesli na svet. Táto obeť je vznešená a musíme si ju ctiť. Podporujeme rozumnú sociálnu politiku, ktorá povzbudzuje a posilňuje manželstvo, rodenie a výchovu detí. Spoločnosť, ktorá nie je schopná s radosťou prijímať deti, nemá budúcnosť.

nevyhnutné.

+ + +

34. V dnešnej Európe existuje veľká úzkosť z nárastu toho, čomu sa hovorí „populizmus“ – i keď význam tohoto slova je iba málokedy definovaný a samotné slovo je používané ako nadávka. Máme o ňom pochybnosti. Európa musí čerpať z hlbokej múdrosti svojej tradície skôr, ako sa spoliehať na zjednodušujúce slogany a štvavé emocionálne výzvy. Avšak uznávame, že veľa z tohto nového fenoménu predstavuje zdravú rebéliu proti tyranii falošnej Európy, ktorá označuje ako „protidemokratickú“ každú hrozbu voči svojmu monopolu na morálnu legitimitu. Takzvaný „populizmus“ kritizuje diktatúru statusu quo a „fanatizmus stredú“ – a v tom má pravdu. Je znamením toho, že dokonca i uprostred našej degradovanej a ochudobnenej politickej kultúry môže byť dejinná akcieschopnosť európskeho ľudu znovuzrodená.

Populizmu by sme mali čeliť.

35. Odmietame falošné tvrdenie, že neexistuje žiadna zodpovedná alternatíva k tejto umelej a bezduchej solidarite jednotného trhu, transnárodnej byrokracii a ľahkovážnej zábave. Chlieb a hry nestačia. Zodpovednou alternatívou je skutočná Európa.

Našou budúcnosťou je skutočná Európa.

36. Vyzývame teraz všetkých Európanov, aby sa k nám pridali v spoločnom odmietnutí utopistickej fantázie multikultúrneho sveta bez hraníc. Právom milujeme naše domoviny a našim deťom chceme odovzdať všetko vznešené, čo sme my sami dostali ako naše dedičstvo. Ako Európania tiež zdieľame spoločný odkaz a tento odkaz náš vyzýva, aby sme žili spoločne v mieri ako Európa národov. Obnovme národnú zvrchovanosť a opätovne nadobud-

Musíme prevziať zodpovednosť.

nime dôstojnosť zdieľanej politickej zodpovednosti za budúcnosť Európy.

Edit

☺